

Arrest

nr. 237 730 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 11 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij dient op 1 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

De verzoekende partij wordt op 16 mei 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 8 augustus 2019 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Shekh Radwan, Gaza op 5 mei 1987. U bent van Palestijnse origine en bent soennitisch moslim. U staat geregistreerd bij de UNRWA en genoot een deel van uw opleiding in een school georganiseerd door de UNRWA. Aangezien uw vader sinds 1994 werkt als woordvoerder voor de UNRWA in Gaza, hebben jullie nooit hulp van de UNRWA gevraagd.

U behaalde uw middelbaar diploma in de Gazastrook en volgde van 2004 tot 2011 universitaire studies aan de faculteit veiligheids- en politieke wetenschappen in Turkije. Deze studies kon u volgen dankzij een beurs van de Palestijnse Autoriteit en na deze studies werd u een job beloofd. Nadat u uw diploma behaalde was de situatie in de Gazastrook echter volledig veranderd. Hamas had hier immers de macht overgenomen en u kon dus niet meer aan de slag voor de Palestijnse Autoriteit die zich intussen in Ramallah had gevestigd. Ter compensatie werd u vervolgens een ambtenarenloon uitbetaald, zonder dat u hiervoor moest werken.

Tijdens uw studies in Turkije leerde u R. M A S. (...) kennen. Zij was een vrouw van Jemenitische afkomst en geboren in de VSA. Jullie kregen een relatie en trouwden op 20 maart 2012 in Gaza. Op 30 januari 2013 werd jullie dochter geboren in de VSA. Hierna reisden uw vrouw en dochter naar de Gazastrook, maar gezien de heropleving van het conflict in de Gazastrook reisden uw vrouw en dochter terug naar de VSA. Uiteindelijk scheidde u van uw vrouw in 2015. U zag immers geen toekomst meer in jullie relatie. In 2016 probeerde u naar uw dochter in de VSA te reizen. U had een visum, maar u werd tegengehouden aan de Erez grenspost.

In de Gazastrook kluste u bij als schilder en uiteindelijk werd u fotograaf en journalist voor Sama News Agency. Uw vader was namelijk de hoofdredacteur van deze krant. U schreef voornamelijk stukken over specifieke problemen in de Gazastrook, zoals bijvoorbeeld de context van scheidingen, maar schreef niets over of tegen Hamas. Omdat u ambtenaar was van de Palestijns Autoriteit was Hamas echter niet gediend met uw werkzaamheden voor deze krant en Hamas eiste uw ontslag. Na deze gebeurtenis werkte u van op afstand in opdracht van uw vader. Zo kreeg u op 18 juni 2018 de opdracht om de protesten bij het Al-Saraya plein te fotograferen. Hier ontstond een gevecht waardoor uw camera op de grond terecht kwam en kapot ging. U kon het gevecht net op tijd ontvluchten alvorens er ergere dingen gebeurden. De volgende dag werd u opgeroepen door Hamas en moest u zich melden bij het politiebureau. Hier werd u ondervraagd over wie uw opdrachtgever was voor het nemen van de foto's. De politie nam geen genoegen met uw verklaring te werken voor Sama News Agency en ze sloten u tot en met 22 juni 2018 op. In deze periode werd u gefolterd met hete koffie waardoor u brandwonden opliep. Uiteindelijk slaagde uw vader er mits zijn goede connecties in om u vrij te laten.

Op 25 juni bevond u zich aan de zee met de vriend wanneer uw broer u opbelde met de boodschap dat u opnieuw opgeroepen werd door de politie. U ging schoorvoetend naar het politiebureau waarna u tot en met 28 juni in een isoleercel moest blijven. Uiteindelijk werd u vrijgelaten nadat u een belofte ondertekende waarin u aangaf dat u zich niet meer zou bemoeien. U keerde terug naar uw appartement en besloot dat u de Gazastrook wou verlaten. Uit frustratie schreef u meteen een anoniem artikel waarin u de behandeling van gevangenen aanklaagde en u plaatste dit op de website van Sama News Agency. Twee dagen later kreeg u telefoon van uw moeder dat u wederom opgeroepen werd door Hamas, deze keer door de interne veiligheidsdienst van Shekh Radwan. U ging naar uw huis om uit te zoeken wat er gaande was, maar er stonden vijf agenten met twee honden u op te wachten aan het huis. U trachtte de politie af te wimpelen door te zeggen dat u van kleren ging wisselen, maar de politie begon u te beledigen en er ontstond een gevecht. De honden werden losgelaten en u werd door een van de honden gebeten. Uiteindelijk slaagde u erin om recht te staan, u sloeg een van de agenten en u vluchtte over de muur van jullie huis. Op het moment dat u over de muur kroop vloog er een kogel van de agenten vlak langs u. U bereikte uiteindelijk het huis van uw vriend die 150 m verderop woonde en hier wachtte u af tot de politie verdwenen was. U reisde vervolgens met de auto van uw vriend naar het huis van uw neef die in Rafah woonde. Hier verbleef u vervolgens anderhalve maand. In deze periode deed de politie verschillende huiszoeking bij uw familie, bureaus en vrienden in Gaza, maar ze lieten uw familie in Rafah met rust.

Uiteindelijk regelde uw vader uw vertrek door zijn neef die voor Hamas werkt in te schakelen. Dankzij deze neef slaagde u er in om op 16 augustus 2018 de grens met Rafah over te steken en zo verliet u definitief de Gazastrook. U reisde verder naar België waar u op 1 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw UNRWA-registratiekaart, uw geboorteakte, uw scheidingsakte en de vertaling van deze akte en verschillende krantenartikels die u zelf schreef. U legde tevens de kopieën van de volgende documenten neer: foto's van de wonden die opliep tijdens uw vervolging, een brief van uw advocaat, documenten betreffende uw werkzaamheden voor Sama News Agency, een medisch verslag van een labo, belastingaangiftes, oproepingsbrieven van Hamas, documenten betreffende uw studies in Turkije en de aanwerving door de Palestijnse Nationale Autoriteit en uw loonfiche van de Palestijnse Nationale Autoriteit.

Uw ouders en broer Shoaib wonen nog steeds in de Gazastrook. Uw vader werkt er nog steeds voor de UNRWA en uw broer werkt er voor een communicatiebedrijf. U heeft verder nog een broer die in Algerije een verblijfsvergunning heeft en uw andere broer heeft een verblijfsvergunning in Spanje en werkt er als journalist. U heeft geen zussen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (CGVS p.7). Er dient dus onderzocht te of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties. Uit uw verklaringen blijkt dat u beroep kon doen op de steun van de UNRWA, maar dat uw familie deze hulp steeds weigerde omdat uw vader voor de UNRWA werkte (CGVS p.7). Niets in uw verklaringen wijst er op dat u in de toekomst geen beroep meer zou kunnen doen op deze bijstand.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a)hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn

rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u problemen heeft gekend omdat u een loon kreeg van de Palestijnse Nationale Autoriteit (PNA) in Ramallah en omdat u werkzaam was als journalist (CGVS p.16-18). Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen/gegrond worden beschouwd.

In dit kader dient allereerst te worden opgemerkt dat het CGVS niet betwijfelt dat u af en toe eens een artikel schreef voor Sama News Agency. U legt immers verschillende door u geschreven artikels neer. Het CGVS acht het evenwel niet aannemelijk dat u louter omwille van uw sporadische activiteiten als journalist een risico loopt op vervolging bij terugkeer naar de Gazastrook. De artikels die u voorlegt behandelen immers thema's betreffende de algemene situatie in de Gazastrook en zijn geenszins gericht tegen het beleid gevoerd door Hamas. Zo behandelen de door u geschreven artikels thema's als echtscheidingen, arrestaties door de Israëlische bezettingsmacht, de start van de zomerplezierweken van UNRWA, het openen van nieuwe nederzettingen door de Israëlische bezetter, de arrestatie van journalisten in Turkije en de werkloosheidsgraad van jongeren in de Gazastrook (zie vertaling in administratief dossier). U bevestigt eveneens zelf dat u in uw artikels slechts de algemene situatie aankaarte en Hamas niet rechtstreeks aanviel (CGVS p.15). Van de foto's die u zou genomen hebben van enkele betogingen legt u evenwel geen begin van bewijs neer (CGVS p.15). Ook van het ene artikel dat u geschreven heeft waarin u wel de behandeling van gevangenen door Hamas aankaarte legt u geen bewijs voor (CGVS p.15). Aangezien de enige journalistieke activiteiten die u kan aantonen steeds betrekking hadden op vrij neutrale thema's, kan worden aangenomen dat u zich in uw artikels nooit heeft gewaagd aan politieke statements die u in de problemen konden brengen met Hamas. Bovendien kan worden vastgesteld dat uw journalistieke activiteiten eerder beperkt waren. Zo gaf u aan dat u in de periode van 2014 tot en met 2018 werkte voor Sama News Agency, maar toch legt u van deze periode slechts zeven artikels neer. Uit uw verklaring blijkt eveneens geenszins dat u artikels schreef vanuit een specifieke overtuiging. U gaf immers aan dat u zich in de Gazastrook liever terugtrok op uw kamer en slechts wanneer uw vader het vroeg eens een foto ging nemen (CGVS p.15). U verklaarde tevens dat uw vader graag zijn functie van hoofdredacteur aan u wou doorgeven, maar dat u daar absoluut geen interesse in had (CGVS p.15). Ook na uw vertrek uit de Gazastrook liet u alle journalistieke activiteiten achterwege (CGVS p.15). Alles wijst er dan ook dat u sporadisch een artikel schreef voor de krant van uw vader eerder dan dat u werkte als voltijds journalist vanuit een bepaalde overtuiging. Het profiel van iemand die af en toe eens een artikel schrijft over weinig controversiële thema's lijkt echter allerm minst een profiel dat in het vizier van Hamas zou terecht komen. Uit uw verklaring kan bovendien niet afgeleid worden dat u bij terugkeer enige intentie zou hebben om uw journalistieke activiteiten opnieuw op te nemen.

Uw verklaring dat u als enige journalist van Sama News Agency geviseerd werd omdat u de enige was die tevens een loon uitbetaald kreeg door de PNA kan eveneens niet overtuigen. Het aandeel van de inwoners van de Gazastrook die een loon uitbetaald krijgen door de PNA is immers danig groot dat het onmogelijk is voor Hamas om ieder van hen te viseren. Bovendien zijn de oorspronkelijke werkzaamheden van de inwoners van de Gazastrook voor de PNA ingegeven vanuit pragmatisme eerder dan een politieke overtuiging. De PNA bood immers geruime tijd goed betaalde jobs aan. De financiële inkomsten die sommige inwoners van de Gazastrook krijgen van de PNA zorgt overigens voor een toename in welvaart, hetgeen absoluut niet nadelig is voor Hamas. U gaf bovendien aan dat u nooit deelnam aan activiteiten, conferenties of vergaderingen van Fata (CGVS p.14). Hamas had dus noch op basis van uw journalistieke activiteiten, noch op basis van uw loon van de PNA, noch op basis van uw activiteiten in uw privéleven enige reden om u te verdenken van collaboratie met Fata. Uw profiel als ambtenaar van de PNA die actief was als journalist blijkt bijgevolg niet voldoende om louter op basis hiervan uit te gaan van een verhoogd risico op vervolging.

Ten tweede kon worden vastgesteld dat u tot op heden geen geloofwaardige vervolging kende omwille van uw journalistieke activiteiten en het loon dat u kreeg van de PNA. Zo is het immers allereerst bijzonder merkwaardig dat u als zoon van de hoofdredacteur van Sama News Agency vervolgd werd, maar dat over deze vervolging geen enkel artikel of bericht verschenen is, noch op de website van Sama News Agency, noch op hun facebook-pagina. Uit de artikels en hun vertaling die werden toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt nochtans dat Sama News Agency er niet voor terugdeinst om de onderdrukking van journalisten door Hamas in de Gazastrook aan te klagen. Sterker nog, op 19 juni 2018 publiceerde Sama News Agency een artikel over de manifestatie aan het Al-Saraya plein van 18 juni 2018 waarin de arrestatie van verschillende journalisten door Hamas wordt aangeklaagd. Hierbij worden de namen van de geïdентificeerde journalisten uitdrukkelijk vermeld. Uw naam komt echter niet voor in dit artikel. U gaf nochtans aan dat deze manifestatie de directe aanleiding vormde voor uw arrestatie de volgende dag (CGVS p.16). Dat uw naam niet in dit artikel voorkomt en er geen enkel artikel verschenen is over de vervolging die u ervaarde ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate. Hierbij is het overigens opvallend dat u in tegenstelling tot wat uit het eerder besproken artikel van Sama News Agency blijkt, tijdens uw interview bij het CGVS beweerde dat u de enige persoon van Sama News Agency was die geïdентificeerd werd door Hamas omdat u de enige was die een loon kreeg uitbetaald door de PNA (CGVS p.18). Uit het artikel blijkt immers duidelijk dat er wel journalisten van Sama News Agency vervolgd werden, maar uw naam staat hier niet bij (zie administratief dossier). U bent er eveneens niet in geslaagd om op enige wijze aan te tonen dat u aanwezig was bij de manifestatie van 18 juni 2018. Bovendien is het vreemd dat u reeds sinds 2014 actief was voor Sama News Agency, maar dat u pas in juni 2018 geïdентificeerd werd zonder dat hier een concrete aanleiding toe was (CGVS p.20).

Daarnaast blijken uw verklaringen betreffende uw opeenvolgende arrestaties en foltering niet geloofwaardig. Uw verklaring betreffende de brandwonde die u opliep door hete koffie lijkt immers weinig aannemelijk. Op de foto die u hiervan voorlegt is immers een vrij grote rode wonde op een been te zien die enkel kan veroorzaakt worden door heel heet water. De koffie die iemand in zijn hand heeft kan echter niet zodanig warm zijn geweest dat zij dergelijke brandwonde veroorzaakt. Indien de politie u moedwillig wou verminken dan is het weer vreemd dat zij hiervoor de moeite zouden nemen om koffie te zetten in de plaats van hiervoor gewoon kokend water te gebruiken. Hoe dan ook kan de door u voorgelegde foto uw verklaringen niet staven aangezien het been dat hierop te zien is eender wie kan toebehoren. Bovendien bewijst deze foto geenszins hoe de verwondingen werden aangebracht. Verder stemt uw gedrag dat u stelde na uw vermeende arrestaties en foltering niet overeen met de door u aangehaalde vrees. Zo is het immers vreemd dat u na de vrijlating van uw eerste arrestatie, waar u volgens u gedurende vier dagen werd vastgehouden en gefolterd werd, simpelweg ging ontspannen aan de zee (CGVS p.17). Bovendien is het vreemd dat u na het ontvangen van uw tweede oproepingsbrief vrijwel zonder tegenwerk naar het politiebureau ging waar u slechts drie dagen eerder werd mishandeld (CGVS p.15). Dat u dan na uw tweede arrestatie waarbij u zeggende tevens slecht behandeld werd zonder enige twijfel een artikel schrijft waarin u de behandeling van gevangene door Hamas aanklaagt en op de nieuwssite van uw vader plaatst tart dan ook alle verbeelding (CGVS p.17). Hierbij is het overigens vreemd dat uw vader als hoofdredacteur toeliet dat zijn zoon een danig controversieel artikel zou plaatsen terwijl hij voordien nooit eerder de situatie van zijn zoon in zijn krant had aangekaart (CGVS p.19). U legt van dit beruchte artikel overigens geen enkel bewijs neer. Uw bewering dat dit artikel intussen werd verwijderd van het archief kan in dit kader niet overtuigen (CGVS p.19). Sama News Agency publiceerde immers meerdere artikels waarin de behandeling van journalisten door Hamas werden aangeklaagd die nog steeds raadpleegbaar zijn op hun website (zie administratief dossier). Er is dus geen reden waarom het artikel dat specifiek door u geschreven werd wel moest verwijderd worden. Voorts blijkt het gedrag dat u stelde nadat uw moeder uw derde oproepingsbrief ontving eveneens volstrekt onaannemelijk. Zo verklaarde u dat u nadat u te horen kreeg dat de interne veiligheidsdienst naar u op zoek was simpelweg naar huis keerde om te situatie uit te klaren (CGVS p.17). Van iemand die meermaals vervolgd werd en die reeds had besloten de Gazastrook te verlaten is het evenwel volstrekt onaannemelijk dat die het risico zou nemen om recht in de armen van zijn vervolger te lopen (CGVS p.17).

De geloofwaardigheid van uw asielaanvraag wordt bovendien verder ondergraven door uw verklaringen betreffende de wijze waarop u ontsnapte aan vijf politieagenten en twee honden (CGVS p.17-18). U verklaarde immers dat u er in slaagde om vanuit een zeer penibele situatie waarin u op de grond lag terwijl u net geslagen werd door een agent en gebeten werd door een hond wist recht te staan, een agent te slaan en over een muur te kruipen (CGVS p.17-18). Dat u er in slaagt om vijf getrainde en gewapende agenten van de interne veiligheidsdienst van Hamas te ontvluchten tart dan ook alle verbeelding. Zelfs in de hypothese dat u hier alsnog in slaagde is het volstrekt onaannemelijk dat u

simpelweg kon schuilen in het huis van een vriend op 150 meter van uw ouderlijk huis waar u net aangevallen werd (CGVS p.18). Deze afstand behoort immers wel tot de perimeter die gesteld wordt om een voortvluchtige op te sporen. Het is daarenboven niet aannemelijk dat u er na deze ontsnapping in slaagde om gedurende anderhalve maand bij een neef van uw vader in Rafah te verblijven zonder dat u gevonden werd (CGVS p.18). U verklaarde dat er enkel naar u gezocht werd in Gaza, maar niet in Rafah (CGVS p.19). Het is echter weinig aannemelijk dat de politie u danig interessant vond om al de huizen van uw familieleden, vrienden en burens in Gaza te doorzoeken, maar het evenwel naliet om uw familie in Rafah te bezoeken (CGVS p.18). Dat u niet in Rafah bezocht werd, wijst er dan ook eerder op dat u simpelweg niet gezocht werd.

Daarnaast bevestigt ook de wijze waarop u de grens in Rafah overstak de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. Niets in uw verklaringen wijst er immers op dat u de Gazastrook op illegale wijze heeft verlaten. U reisde immers met uw eigen paspoort en hierin werd een stempel geplaatst in Rafah (CGVS p.12). Uw verklaring dat u deze stempel op illegale wijze verkreeg door de neef van uw vader die voor Hamas werkt kan hierbij evenwel niet overtuigen (CGVS p.18). U verklaarde immers hoe u naar de grenspost ging en verbaasd was uw neef daar te zien (CGVS p.18). Uit uw verklaringen blijkt dus dat u niet wist hoe u de grens ging oversteken tot u uw neef binnen de grenspost tegenkwam. Van iemand die Hamas vreest en hierdoor weldra het land zal verlaten is het echter zeer onwaarschijnlijk dat die zijn grensoversteek aan het toeval zou overlaten en de grenspost zou betreden zonder exact te weten hoe die aan de andere kant zou raken zonder gearresteerd te worden. Aangezien het illegale aspect van uw grens overstreek weinig waarschijnlijk is kan dan ook worden aangenomen dat u legaal de Gazastrook verliet hetgeen eveneens in strijd is met de door u aangehaalde vrees.

Ter volledigheid wenst het CGVS tot slot op te merken dat het opvallend is dat vader die hoofdredacteur is van Sama News Agency en dus de eindverantwoordelijk is voor elk artikel dat gepubliceerd wordt, waaronder ook artikels tegen Hamas, en uw broer die volgens zijn Facebook-profiel tevens werkt voor Sama News Agency geen enkel probleem kennen in de Gazastrook (CGVS p.13-14). U haalde immers slechts enkele bedreigingen aan ten aanzien van uw vader over u (CGVS p.13-14). De door u aangehaalde problemen werden echter reeds ongeloofwaardig bevonden. Uw bewering dat Sama News Agency nu verplicht stagiaires van Hamas universiteiten moet aanwerven lijkt overigens niet geloofwaardig, of toch niet effectief, aangezien Sama News Agency ook in 2019 nog artikels schreef tegen Hamas (CGVS p.19, administratief dossier).

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw UNRWA-registratiekaart, uw geboorteakte, uw scheidingsakte en de vertaling van deze akte, verschillende krantenartikels die u zelf schreef, documenten betreffende uw werkzaamheden voor Sama News Agency, belastingaangiften, documenten betreffende uw studies in Turkije en de aanwerving door de Palestijnse Nationale Autoriteit en uw loonfiche van de Palestijnse Nationale Autoriteit hebben immers allen betrekking op uw identiteit, herkomst en professionele activiteiten die allemaal niet door het CGVS in twijfel worden getrokken. De Oproepingsbrieven die u neerlegt kunnen tevens niet overtuigen. Hierbij dient allereerst benadrukt worden dat documenten enkel een geloofwaardig asielrelaas kunnen ondersteunen, in casu quod non. Bovendien legt u slechts kopieën neer van deze brieven die eenvoudig te manipuleren zijn met het nodige knip- en plakwerk. Hoe dan ook zijn dergelijke oproepingsbrieven eenvoudig na te maken hetgeen de waarde ervan bijzonder relativeert. Zelfs in de hypothese dat de brieven die u voorlegt werkelijk door Hamas werden opgesteld, bewijzen ze geenszins uw asielrelaas. In de brieven wordt immers slechts vermeld dat u opgeroepen wordt voor "iets belangrijks bij ons". U kan bijgevolg voor eender wat zijn opgeroepen door Hamas en de door u voorgelegde brieven tonen niet aan dat dit iets met uw journalistieke activiteiten te maken had of met het loon dat u uitbetaald kreeg door de Palestijnse Nationale Autoriteit. De foto's van de brandwonde en de hondenbeet die u neerlegt kunnen uw relaas eveneens niet staven. Aan de hand van deze documenten kan geenszins worden vastgesteld of u deze verwondingen zelf opliep en in welke omstandigheden deze verwondingen werden aangebracht. De brief van uw advocaat heeft een sterk gesolliciteerd karakter en biedt slechts een algemene bevestiging van uw verklaring zonder hiervan enig aspect te staven. Het verslag van het labo dateert van 2017 en dus van voor de beweemde problemen en kan uw relaas eveneens op geen enkele wijze staven.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden.

Bovendien blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat het UNRWA met budgettaire tekorten af te rekenen heeft. De beschikbare informatie wijst er echter niet op dat de bijstand van het UNRWA vandaag niet meer werkzaam zou zijn in de Gazastrook of dat het UNRWA niet meer in staat zou zijn, zijn opdracht te vervullen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er voor het UNRWA 122 miljoen dollar werd aangekondigd tijdens een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van het UNRWA. Door de financiële crisis waarmee het UNRWA te maken kreeg in 2018 als gevolg van de verminderde bijdrage van de Verenigde Staten, werd het UNRWA geconfronteerd met een financieel tekort van 446 miljoen dollar. Door deze belofte, alsook door de bijkomende inspanningen van verschillende landen, kon het tekort van 446 miljoen dollar van het UNRWA worden teruggebracht tot 21 miljoen dollar.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als "een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is", ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens

de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA-Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijk parallelisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen zeer uitzonderlijke socio-economische omstandigheden of dwingende humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWAPalestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden

van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoonst dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Uit uw verklaringen en diploma blijkt namelijk dat u over een degelijke scholing beschikt, zo blijkt dat u in 2011 een diploma in de politieke en veiligheidswetenschappen behaalde aan de universiteit van Ankarra (CGVS p.9-10). Vervolgens heeft u werkervaring als schilder en als journalist opgedaan (CGVS p.9, 20). U wordt bovendien nog steeds als ambtenaar beschouwd door de Palestijnse Nationale Autoriteit en u ontvangt hierdoor nog een loon (CGVS p.9). Uit de vertaling van uw loonfiche van 2016 blijkt dat u een loon ontving van 2724.31 Shekel, hetgeen volgens de huidige wisselkoersen neer komt op een maandelijks inkomen van 685 euro (CGVS p.14). Gezien uw degelijke scholingsgraad en uw reeds opgedane professionele ervaring, zijn uw arbeidskansen op de arbeidsmarkt verhoogd en is het niet ondenkbaar dat u bij terugkeer omwille hiervan aan een job kan geraken. Over uw financiële situatie wilt het CGVS toevoegen dat u aangeeft dat u voor uw reis een bedrag betaald heeft van 6.000 dollar die u kreeg van uw vader (CGVS p.12-13). Van dit bedrag zou u heden nog 600 dollar over hebben (CGVS p.13). U verklaarde tevens dat uw familie over een eigen huis beschikt (CGVS p.7). Daarnaast bezit u ook een brommer (CGVS p.14). Tot slot gaf u aan dat u bij elektriciteitspannes beroep kon doen op een generator (CGVS p. 8). Uit dit alles blijkt duidelijk dat u over een financiële marge beschikte.

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat bij terugkeer zou kunnen terugvallen op de steun van uw familieleden. Zo blijkt uit uw verklaringen dat de uw vader tot op heden werkt als woordvoerder voor de UNRWA en uw broer werkt voor een communicatiebedrijf in de Gazastrook (CGVS p.7, 13). Ook uw twee broers die in Spanje en Algerije verblijven hebben daar beide een verblijfsvergunning en een vaste job en zij zo eveneens in staat om u financieel te ondersteunen indien nodig (CGVS p.13).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang

tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bermbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 25 maart 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noorSinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinai. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid

gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijd in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (CGVS p.129 – zie administratief dossier) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar

analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten. (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijk parallellisme bestaat tussen de term "ernstige onveiligheid" en "ernstige schade", besluit het CGVS dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid terugschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermd Rand" startte. Meer recent, in maart en mei 2019, werd langeafstandsraketten afgevuurd op Israëlisch grondgebied. Deze werden beantwoord

door Israëlische bombardementen waarbij doelwitten die een band hebben met Hamas en IS gevisieerd werden. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Sinds 6 mei 2019 is er een staakt-het-vuren van kracht.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de verslagperiode gedood (60-80%) of verwond (80-98%) werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in eind maart en begin mei 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een

ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het standpunt van de partijen

2.1. Het standpunt van de verzoekende partij

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 2, §2 en §3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 149 van de Grondwet, artikel 1 D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), artikel 48/6, §5, a) tot c) van de Vreemdelingenwet juncto artikel 48/6, § 1, eerste zin en §4 van dezelfde wet, het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, de motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht.

In een eerste onderdeel betoogt de verzoekende partij dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Verdrag van Genève valt. Zij benadrukt dat zij als Palestijn in de Gazastrook geregistreerd stond bij UNRWA. De verzoekende partij benadrukt dat zij als vluchteling geboren is, daar zij de zoon is van vluchtelingen. De verzoekende partij betoogt dat zij Gaza omwille van verschillende redenen verlaten heeft. De verzoekende partij stelt dat zij gedwongen werd Gaza te verlaten. De verzoekende partij stelt dat zij Hamas vreest daar zij haar willekeurig kunnen arresteren en opsluiten. Hiervoor hebben ze geen reden nodig. Ook wijst ze erop dat ze artikelen schreef die al dan niet Hamas bekristeren, rechtsreeks of onrechtstreeks. De verzoekende partij stelt ook dat zij een doelwit is van Hamas omdat haar vader de verantwoordelijke woordvoerder van UNRWA is. De verzoekende partij wijst er opdat ze haar vader niet rechtsreeks kunnen aanvallen, want dit zou niet goed staan omdat UNRWA de bevolking nog steunt. Daarom bedreigen ze haar. De verzoekende partij benadrukt dat zij niet zo maar een journalist en fotograaf is, maar een journalist en fotograaf die eveneens de zoon is van een woordvoerder van UNRWA, die tevens de hoofdredacteur is Sama News Agency. Voorts haalt de verzoekende partij ook de blijvende en groeiende ernstige onveiligheid in Gaza aan, die toe te schrijven is aan Hamas. Ook betoogt de verzoekende partij dat UNRWA haar de facto geen aanvaardbare leefomstandigheden kan aanbieden, conform haar opdracht. De verzoekende partij betoogt dat de opdracht van UNRWA er niet in bestaat om fysieke bescherming te bieden ten aanzien van gewapende groeperingen, dat UNRWA niet beschikt over een militaire of gewapende vleugel die het agentschap zou toelaten tegen militaire facties te strijden en dat UNRWA-scholen en -instellingen in het verleden herhaaldelijk werden beschoten, wat aantoonde dat UNRWA zelfs zijn eigen instellingen niet kan beschermen. De verzoekende partij stelt dat UNRWA reeds sinds meerdere jaren zijn plicht en opdracht niet meer kan vervullen en dat deze situatie thans nog drastisch is verergerd wegens de stopzetting van de financiering van het agentschap door de Verenigde Staten en de weigering om de Palestijnse ziekenhuizen in Gaza, Libanon en de Westelijke Jordaanoever verder financieel te steunen. Dit is onder meer het gevolg van het blijvende conflict en de verhoogde spanningen tussen Hamas en Fatah, aldus de verzoekende partij. Om aan te tonen dat de strijd tussen Hamas en Fatah uitermate actueel is en blijft, citeert de verzoekende partij uit een aantal persartikels en rapporten. De

verzoekende partij betoogt dat de bevolking hiervan het slachtoffer is en een groot deel in extreme armoede leeft en dat Gaza de noodzakelijkste benodigdheden zoals elektriciteit, water, bouwmaterialen, medisch materiaal enz. mist.

Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat *“Dat de verwerende partij vooreerst inroept dat het relaas niet geloofwaardig zou zijn :*

Dat de tegenpartij vooreerst aanhaalt dat de sporadische als journalist niet van aard zijn om represailles van de Harnas te verwekken en dat de artikels die zij schreef enkel betrekking hadden tot de algemene situatie in Gaza.

Dat deze stelling geenszins kan worden aanvaard en geen steun vindt in het administratief dossier;

Dat vooreerst dient te worden benadrukt dat het CGVS geen rekening houdt met het feit dat de verzoekende partij de zoon is van de hoofdredacteur van de krant en dat hij het is die voornamelijk gevisieerd wordt als de verzoekende partij gevisieerd wordt.

Door druk uit te oefenen op de zoon wordt uiteraard ook druk uitgeoefend op de vader die de dubbele hoedanigheid bekleedt van hoofdredacteur van een krant die pro Fatah gericht is en die ook woordvoerder van de UNRWA is.

Verder is het ook zo dat een neutraal informatie nopens de Algemene situatie in Gaza geenszins inhoudt dat deze weergave van de informatie als neutraal door de Harnas aanvaard wordt : de Harnas staat geen onpartijdige informatie toe.

Voor de Harnas is een politiek aanvaardbare informatie een informatie die rechtstreeks of onrechtstreeks propaganda voert voor de Harnas en die geenszins een neutrale , objectieve weergave is van de situatie op een bepaald moment.

Schrijven over- , beelden tonen van de erbarmelijke situatie in Gaza op economisch en sociaal vlak, zonder meteen Israël aanklagen als enige bron van onheil is voor de Harnas niet aanvaardbaar en dient te worden uitgeschakeld.

Dat het CGVS geen rekening houdt met de context ter plekke en de steeds grotere machtsinvloed van de Harnas sedert de staatsgreep.

Dat dezelfde redenering het gebrek aan problemen kan uitleggen tussen 2014 en 2018;

Thans durft de Hamas meer en meer openlijk de tegenstaanders uit te schakelen.

Dat in dit verband kan worden gewezen naar het feit dat het slechts sedert januari 2019 is dat de Harnas alleen voor de grensovergang met Egypte, daar waar de post eerder door de Fatah bemand was...

Evengoed zou men kunnen stellen dat het verbazend en ongelooflijk voorkomt dat dit niet eerder is gebeurd.

De motivatie van het CGVS is niet ernstig genoeg.

Dat de verzoekende partij nooit echt agressieve artikels geschreven heeft tegen de Harnas gericht daar haar vader haar dit ten stelligste heeft verboden en afgeraden, uit vrees dat de Harnas op haar wraak zou nemen en volkomen onredelijk zou reageren.

Dat de verzoekende partij van oordeel is dat haar arrestatie nadat andere journalisten van de krant meer sensibele onderwerpen hadden gedekt, uitsluitend diende als signaal ten opzichte van haar vader, die als hoofdredacteur de mogelijkheid had de artikels en beelden die verschenen al dan niet te filteren.

De analyse die het CGVS doet is niet correct en houdt geen rekening met de politieke context van Gaza noch met haar rechtstreekse familieband met de hoofdredacteur van de krant..

Het CGRA beperkt het profiel van de verzoekende partij ten onrechte tot het profiel van een ambtenaar van de PNA;

Dat de motivatie van het CGVS bijzonder zwak voorkomt en geen steun vindt in het administratief dossier;

Dat het CGVS verder de arrestaties en folteringen betwijfelt ;

Dat de verzoekende geenszins verklaard heeft dat de daders van de folteringen specifiek koffie hadden klaargemaakt om die op haar te gooien...

Dat men in Gaza geen koffie in een koffieapparaat klaarmaakt zoals in België maar dat men een Turkse koffie voorbereidt , waar de koffie in een soort pan verhit wordt met water ...

De pan stond voor de koffie klaar en werd meteen plots uit het vuur gehaald en naar haar gegooit , uit woede, waardoor de verzoekende partij niettemin ernstig verbrand werd.

Dat de ontsnapping evenmin ongeloofwaardig is indien men rekening houdt met de correcte context en locatie waaruit zij kon ontsnappen.

Dat de honden niet op haar werden losgelaten , waarschijnlijk omdat gedacht werd dat hun aanwezigheid volstond om de verzoekende partij schik aan te jagen.

Zij kon via de achterkanten van de gebouwen wegluchten, gebouwen die door lage muren gescheiden zijn maar die ook talrijke gebouwen samen verbinden ;

Zij heeft bij een neef kunnen vluchten die voor de Harnas werkte en verantwoordelijk was voor het centrum van Rafah : een plaats waar de Harnas niet zou denken om haar op te zoeken;
Dat op het ogenblik van de derde oproeping die door haar moeder opgevangen werd, verzoekende partij zich in de buurt bevond toen haar moeder haar belde om haar te verwittigen.
Dat zij naar huis terugkeerde om te kijken waar het precies om ging
Dat zij echter opgewacht werd , hetgeen haar moeder uiteraard niet wist.
Dat het CGVS hierbij helemaal geen rekening houdt met de context van Gaza met als achtergrond de doelbewuste politiek van de Harnas de politieke opposanten uit te schakelen.
Dat de politieke doeleinden van de Harnas vaststaan;
Het CGVS houdt geen rekening met de invloed en macht van de Harnas :
De CGVS heeft met de context van Gaza geen voldoende rekening gehouden.
De vermenigvuldiging van incidenten en ook de toename aan ernst van de aard van de incidenten zijn voor de verzoekende partij een duidelijk teken dat zij in Gaza een dodelijk gevaar loopt;
Het Dat de motivatie van het CGVS niet ernstig is.
Dat het CGVS de finaliteit van het asielonderzoek voorbij gaat , nl het onderzoek van het bestaan van een gegronde reden ;
Het CGVS maakt geen correcte analyse;
Dat verder dient te worden vastgesteld dat sedert het vertrek van de verzoekende partij uit Gaza , de situatie geenszins verbeterd is doch integendeel erger geworden is.
Dat zij in geval van terugkeer geen ander alternatief heeft dan naar haar wijk te gaan leven , bij gebrek aan een andere leef alternatief in de overbevolkte en beperkte Gazastrook;
Dat de beperkte oppervlakte van Gaza het trouwens niet toelaat langdurig onder te duiken en ondergedoken verder te leven;
De Hamas wenst met een harde aanpak elke oppositie van kindsbeen af te elimineren, door een latente terreur te onderhouden binnen de bevolking.
En ook door (kleine of grote) voordelen te vergunnen aan wie bij de Harnas aansluit;
Dat de andere verwijten niet relevant zijn en de beslissing niet kunnen ondersteunen;
Dat deze vaststellingen reeds volstaan om de beslissing nietig te verklaren."

De verzoekende partij stelt vervolgens dat sedert september 2018 ook de enige "passage" met Israël gesloten is. Om deze stelling te onderbouwen citeert zij uit het artikel *"Israël ferme son seul point de passage pour les personnes avec Gaza"*. De verzoekende partij wijst er voorts op dat de grensovergang in Rafah thans, sinds januari 2019, enkel door Hamas wordt bemand. In geval van terugkeer zal zij dan ook noodzakelijkerwijze door Hamas worden gecontroleerd. De verzoekende partij citeert vervolgens uit de Franse en Belgische reisadviezen voor Egypte en diverse persartikels, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinaï.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, voert de verzoekende partij aan dat zij vreest het slachtoffer te zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst/woonplaats. De verzoekende partij hekelt dat de verwerende partij de subsidiaire bescherming niet behandelt en geen reden aanhaalt waarom in casu de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet niet zou kunnen worden toegekend, gelet op haar profiel en op basis van de algemene landeninformatie in verband met Gaza. De verzoekende partij verwijst naar het rapport "Gaza Ten Years later" van 11 juli 2017, waaruit blijkt dat de onzekerheid en onveiligheid hoog zijn, dat de basisnoden amper gedekt worden (watercrisis, 3 uur elektriciteit per dag) en dat de mogelijkheden om binnen of buiten Gaza te gaan uiterst beperkt en gevaarlijk zijn. Zij wijst er voorts op dat het niet mogelijk is om veilig naar Gaza terug te keren, de grens met Egypte slechts zelden en ook heel kort wordt geopend, dat men uiteraard niet lang op voorhand kan weten wanneer en hoe lang de grens zal geopend zijn en dat de bestreden beslissing totaal voorbij gaat aan de mogelijke bescherming en levensomstandigheden die haar in Egypte kunnen worden geboden gedurende die onvoorzienbare "wachttijd". Ook citeert de verzoekende partij uit een aantal persartikels en uit het reisadvies voor Egypte, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinaï. Onder verwijzing naar het artikel "Toestand in Gaza verslechtert 'verder en sneller'" van 13 juli 2017, het artikel "Interview: UN's Robert Piper says political actors losing sight of suffering in Gaza" van 11 juli 2017, het artikel "Gaza onleefbaar door collectieve straf van Palestijnse president" en het artikel "Geen water, geen stroom, Gaza is al onbewoonbaar" van 12 juni 2017 stelt de verzoekende partij nog dat Gaza onleefbaar is geworden. Zij merkt hierbij op dat de situatie thans en in de komende maanden nog meer precair zal worden ten gevolge van de stopzetting van de Amerikaanse financiering, de Israëlische blokkade, het aanhoudende geweld in Gaza en citeert te dezen uit diverse persartikels.

2.2. Het standpunt van de verwerende partij.

De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

Op 28 mei 2020 dient de verwerende partij een aanvullende nota in. In deze aanvullende nota bespreekt de verwerende partij de veiligheidssituatie in de Gazastrook op basis van het volgende rapport:

- COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020.

3. Beoordeling

3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.2. Formele motivering

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.3. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*,

17 juni 2010, pt 51-52; HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, 19 december 2012, pt 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.4. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

3.4.1. Juridische basis

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna:

Richtlijn 2011/95/EU) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op verzoeker van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaten heeft, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 49).

In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag op de verzoekende partij van toepassing, ook al heeft hij het UNRWA-mandaatgebied verlaten.

De verzoekende partij kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand *“om welke reden ook”* is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties als opgehouden wordt beschouwd. Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen. Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij gedwongen is het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 65).

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker *“om welke reden ook is opgehouden”*, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 81).

3.4.2. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus *“The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. De verzoekende partij brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Waar de verzoekende partij argumenteert dat de opdracht van UNRWA er niet in bestaat om fysieke bescherming te bieden ten aanzien van gewapende groeperingen, dat UNRWA niet beschikt over een militaire of gewapende vleugel die het agentschap zou toelaten tegen militaire facties te strijden en dat UNRWA-scholen en -instellingen in het verleden herhaaldelijk werden beschoten, wat aantoonde dat UNRWA zelfs zijn eigen instellingen niet kan beschermen, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag kan worden afgeleid dat de *“andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen”* niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst erop dat de uitdrukking *“bijstand of bescherming”* moet worden opgevat in de zin dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door *“een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties”* dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door *“een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties”* dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van het Vluchtelingenverdrag. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van het Vluchtelingenverdrag met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstandbescherming geenszins kan worden bestempeld als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, blijkt voorts uit paragraaf 142 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: *“Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future.”* Ook al is UNRWA in beginsel dus niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestijnse vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte UNRWA één van de in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag vervatte *“andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR”* is.

De verzoekende partij moet derhalve aantonen dat zij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van UNRWA zou kunnen beroepen. De Raad verwijst in dit verband tevens naar wat volgt.

3.4.3. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de steun van UNRWA tegenwoordig ontoereikend is geworden. Zij verwijst in het verzoekschrift naar de budgettaire tekorten van UNRWA, in het bijzonder de stopzetting van de financiering van UNRWA door de Verenigde Staten.

Uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek het agentschap voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende

inspanningen die verschillende staten hebben geleverd, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit werd gereduceerd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit hebben aangepakt.

Uit de COI Focus *"The UNRWA financial crisis and impact on its programmes"* van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten te kampen had. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit werd gereduceerd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin werd bericht over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22,5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder in 2019 reeds een bijdrage van 6,25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5,35 miljoen euro. Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal. Wel bracht het intern onderzoek beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christian Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten hebben tevens een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 heeft Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar aangekondigd wat het totaalbedrag van de bijdragen van Qatar in 2019 op 40 miljoen dollar brengt.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of er zijn opdracht niet meer kan vervullen. De Raad herhaalt in dit verband dat uit vornoemde COI Focus van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA in Gaza 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn verder niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza wordt betaald met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde *emergency appeals* of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van zijn kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening – waarbij het verschaffen van voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen in van andere noodprogramma's zoals daar zijn het *"Community Mental Health Programme (CMHP)"* en het *"Job Creation Programme"*. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestijnse vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat het agentschap genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zouden worden beïnvloed als de financiële noden van het agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt. UNRWA's deficit voor 2019 lijkt thans echter sterk te zijn afgenomen nu verschillende internationale schenkers, waaronder België en Nederland, hun bijdragen hebben hervat, de Verenigde Arabische Emiraten een tweede betaling van 25 miljoen dollar hebben aangekondigd en ook Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar heeft aangekondigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en nog steeds in staat is om zijn opdracht waarmee het belast is uit te voeren. De brief van UNRWA van 18 november 2019 die de verzoekende partij ter terechtzitting neerlegt laat niet toe anders te besluiten.

3.4.4. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest El Kott heeft geoordeeld *“dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.”* (§ 64, eigen onderlijning).

Het Hof van Justitie heeft niet gepreciseerd welke relevante factoren individueel moeten worden beoordeeld. De Raad oordeelt dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen worden genomen:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer;
- verzoekers vluchtmotieven;
- verzoekers socio-economische situatie;
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen.

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in zijn “Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection” een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “om welke reden ook is opgehouden” in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

3.4.5. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat de verzoekende partij (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

De verzoekende partij betwist dat zij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. Zij gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang in Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus “Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza” van 25 maart 2019 en de COI Focus “Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza” van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig

uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij beschikt over een Palestijns paspoort, zodat er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen de verzoekende partij ook niet betwist.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtte langs de wegen besliste het Egyptische regime om zijn veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen

hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, van wie de bewegingsvrijheid wordt beperkt.

Er is in de Sinai in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover de verwerende partij beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende reisadviezen voor Egypte, rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn van die aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinai in een ander daglicht te plaatsen. In het voorgaande wordt niet betwist dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen. Dit wordt terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door de verzoekende partij aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Cairo en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend is geopend sinds september 2014, toen deze werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat deze sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte). Van enige wachttijd, zoals de verzoekende partij suggereert, is dan ook geen sprake.

In haar aanvullende nota betoogt de verzoekende partij dat ten gevolge van de sanitaire crisis de grensovergang met Egypte en Israël grotendeels gesloten is. De verzoekende partij stelt ook dat de Belgische overheid tot 7 juni 2020 alle niet-essentiële reizen naar het buitenland verboden heeft. De

Raad merkt echter op dat de verzoekende partij geen informatie heeft verstrekt waaruit blijkt dat de grensovergang bij Rafah momenteel nog steeds gesloten is of dat deze sluiting, zo niet permanent, dan toch ten minste op de lange termijn te verwachten is. Uit de informatie die de verzoekende partij bijbrengt blijkt geenszins dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers ten gevolge van de maatregelen die genomen worden in de strijd tegen de verspreiding van het COVID19-virus een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon bij een terugkeer naar Gaza via Egypte en de grensovergang van Rafah. Uit de informatie die de verzoekende partij bijbrengt blijkt inderdaad dat sinds 19 maart 2020 Egypte alle luchthavens voor het passagiersverkeer gesloten heeft. Het betreft een specifieke maatregel die kadert binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijke aard is. Dit kan geenszins een grondslag vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Voor zover nodig, benadrukt de Raad dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

De Raad is dan ook van mening dat de verzoekende partij geen enkel bewijs aanvoert dat zij op dit moment en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie. Het betoog van de verzoekende partij laat niet toe de conclusies van de bovengenoemde "COI Focus" van 9 september 2019, volgens welke de verzoekende partij momenteel nog steeds naar Gaza kan terugkeren, te ontcrachten.

Uit de informatie waarover de verwerende partij beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoekende partij bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over haar activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook de verwerende partij houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. De verzoekende partij bracht geen informatie aan

waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door hem voorgehouden problemen met leden van Al Qassem, de militaire vleugel van Hamas, kan immers geen geloof worden gehecht zoals blijkt uit wat volgt. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas de verzoekende partij niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. De verzoekende partij heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in haren hoofde een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die haar zal verhinderen dat zij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoekende partij naar Gaza belemmeren. De verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

3.4.6. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er moet evenwel ook rekening worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019, de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas in 2007 en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om te bewerkstelligen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire *“Operatie Beschermde Rand”* startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het Palestinian Centre for Human Rights (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, waaronder 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raken twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuren Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeert de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeert Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 worden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordt door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag valt een drone die vanuit Gaza wordt bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombarderen Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid". Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vallen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag worden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richt de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageert onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte wordt in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks

ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, wordt op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteert op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen van posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en van infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse dodelijke slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in

mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen moet worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza.

Evenwel blijkt actueel geen sprake van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat niet kan worden geconcludeerd, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

De verzoekende partij brengt geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

Door zonder meer te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza, die (groten)deels dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt de verzoekende partij geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

3.4.7. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

A. Verzoekers socio-economische situatie in Gaza

De Raad benadrukt vooreerst dat artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als *“een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”*, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en de aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

De verwerende partij en de Raad betwisten niet dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt

wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza.

Uit de COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures" van 19 december 2018 blijkt evenwel dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, maar dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft of dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

Het criterium "persoonlijk situatie van ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) die stelt dat humanitaire of socio-economische omstandigheden in bepaalde gevallen aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest El Kott van het Hof van Justitie moet aldus individueel worden aangetoond. De verzoekende partij kan zich niet beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. Opdat haar socio-economische situatie als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid geldt, moet de verzoekende partij aantonen dat zij omwille van haar persoonlijke socio-economische situatie bij terugkeer naar Gaza aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zal worden blootgesteld. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden geacht. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze drempel wordt bereikt wanneer de persoonlijke levensomstandigheden van de verzoekende partij in de Gazastrook dermate precair zijn dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden. Er is sprake van een situatie van extreme armoede wanneer de verzoekende partij in de onmogelijkheid is om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting en wanneer dat het voor UNRWA onmogelijk is om de verzoekende partij levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt: "Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Uit uw verklaringen en diploma blijkt namelijk dat u over een degelijke scholing beschikt, zo blijkt dat u in 2011 een diploma in de politieke en veiligheidswetenschappen behaalde aan de universiteit van Ankarra (CGVS p.9-10). Vervolgens heeft u werkervaring als schilder en als journalist opgedaan (CGVS p.9, 20). U wordt bovendien nog steeds als ambtenaar beschouwd door de Palestijnse Nationale Autoriteit en u ontvangt hierdoor nog een loon (CGVS p.9). Uit de vertaling van uw loonfiche van 2016 blijkt dat u een loon ontving van 2724.31 Shekel, hetgeen volgens de huidige wisselkoersen neer komt op een maandelijks inkomen van 685 euro (CGVS p.14). Gezien uw degelijke scholingsgraad en uw reeds opgedane professionele ervaring, zijn uw arbeidskansen op de arbeidsmarkt verhoogd en is het niet ondenkbaar dat u bij terugkeer omwille hiervan aan een job kan geraken. Over uw financiële situatie wilt het CGVS toevoegen dat u aangeeft dat u voor uw reis een bedrag betaald heeft van 6.000 dollar die u kreeg van uw vader (CGVS p.12-13). Van dit bedrag zou u heden nog 600 dollar over hebben (CGVS p.13). U verklaarde tevens dat uw familie over een eigen huis beschikt (CGVS p.7). Daarnaast bezit u ook een brommer (CGVS p.14). Tot slot gaf u aan dat u bij elektriciteitspannes beroep kon doen op een generator (CGVS p. 8). Uit dit alles blijkt duidelijk dat u over een financiële marge beschikte.

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat bij terugkeer zou kunnen terugvallen op de steun van uw familieleden. Zo blijkt uit uw verklaringen dat de uw vader tot op heden werkt als woordvoerder voor de UNRWA en uw broer werkt voor een communicatiebedrijf in de Gazastrook (CGVS p.7, 13). Ook uw twee broers die in Spanje en Algerije verblijven hebben daar beide een verblijfsvergunning en een vaste job en zij zo eveneens in staat om u financieel te ondersteunen indien nodig (CGVS p.13).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt."

Uit de verklaringen van de verzoekende partij over haar persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor zij onmogelijk kan voorzien in haar elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Haar verzoekschrift doet niet anders besluiten. De verzoekende partij laat evenwel geheel na om op concrete wijze aan te tonen dat haar financiële situatie en deze van haar familie ondertussen dermate is gewijzigd dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden en beperkt zij zich tot een louter algemene bewering waarbij geenszins wordt gepreciseerd wat dan juist is veranderd in deze financiële situatie, laat staan dat zij daarvan enig begin van bewijs van voorlegt. De verzoekende partij brengt aldus geen concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook. Bijgevolg kan de verzoekende partij geenszins volhouden dat er in haren hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe hebben geleid dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren.

Door verder louter te verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en de budgettaire tekorten van UNRWA brengt verzoeker evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook heeft verlaten of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

B. Verzoekers vluchtmotieven

De verzoekende partij stelt niet te kunnen terugkeren naar Gaza omdat zij Hamas vreest. De verzoekende partij stelt dat zij in de Gazastrook uiteindelijk fotograaf en journalist was voor Sama News Agency waar haar vader de hoofdredacteur was. De artikelen die zij schreef hadden voornamelijk betrekking op specifieke problemen in de Gazastrook, zoals bijvoorbeeld de context van scheidingen. De verzoekende partij verklaart dat Hamas niet gediend was door haar werkzaamheden omdat zij ambtenaar van de Palestijns Autoriteit was. De verzoekende partij stelt dat Hamas haar ontslag eiste. De verzoekende partij verklaart dat zij na deze gebeurtenis op afstand werkte in opdracht van haar vader. De verzoekende partij stelt dat zij op 18 juni 2018 de opdracht kreeg om de protesten bij het Al-Saraya plein te fotograferen. Hier ontstond een gevecht waardoor haar camera op de grond terecht kwam en kapot ging. De verzoekende partij kon het gevecht net op tijd ontvluchten alvorens er ergere dingen gebeurden. Zij verklaart dat zij de volgende dag door Hamas werd opgeroepen. Ze moest zich melden bij het politiebureau. De verzoekende partij vervolgt dat zij daar ondervraagd werd over wie haar opdrachtgever was voor het nemen van de foto's. De politie nam geen genoegen met verzoekers verklaring te werken voor Sama News Agency. Volgens verzoekers verklaringen werd ze tot en met 22 juni 2018 opgesloten. De verzoekende partij geeft aan dat ze tijdens haar opsluiting gefolterd werd met hete koffie waardoor ze brandwonden opliep. Uiteindelijk zou haar vader er in geslaagd zijn om de verzoekende partij vrij te krijgen daar hij goede connecties had. De verzoekende partij vervolgt dat zij

zich op 25 juni aan de zee bevond met een vriend wanneer haar broer haar opbelde met de boodschap dat ze opnieuw door de politie opgeroepen werd. De verzoekende partij stelt dat ze schoorvoetend naar het politiebureau ging waarna ze tot en met 28 juni in een isoleercel moest blijven. Uiteindelijk werd de verzoekende partij vrijgelaten nadat ze een belofte ondertekende waarin ze aangaf dat ze zich niet meer zou bemoeien. De verzoekende partij verklaart hierna teruggekeerd te zijn naar haar appartement en besloot om dan de Gazastrook te verlaten. De verzoekende partij vervolgt dat ze uit frustratie een anoniem artikel schreef waarin ze de behandeling van gevangenen aanklaagde. Dit artikel plaatste de verzoekende partij op de website van Sama News Agency. Volgens verzoekers verklaringen zou twee dagen later zijn moeder hem opgebeld hebben daar de verzoekende partij deze keer door de interne veiligheidsdienst van Shekh Radwan opgeroepen werd. De verzoekende partij stelt dat ze naar huis ging om uit te zoeken wat er gaande was, maar er stonden vijf agenten met twee honden haar op te wachten aan het huis. De verzoekende partij geeft aan dat ze trachtte de politie af te wimpelen door te zeggen dat ze van kleren ging wisselen, maar de politie begon haar te beledigen en er ontstond een gevecht. De honden werden losgelaten waardoor zij door een van de honden gebeten werd. Uiteindelijk slaagde de verzoekende partij erin om recht te staan. De verzoekende partij zou één van de agenten geslagen hebben en over de muur van haar huis gevlucht zijn. Op het moment dat ze over de muur kroop vloog er een kogel van de agenten vlak langs haar. De verzoekende partij stelt dat ze naar het huis van een vriend gelopen is. Dit huis bevond zich 150 meter verderop. De verzoekende partij zou zich hier schuil hebben gehouden tot de politie verdwenen was. Hierna reisde de verzoekende partij met de auto van haar vriend naar het huis van een neef die in Rafah woonde. Hier zou de verzoekende partij vervolgens gedurende anderhalve maand verbleven hebben. In deze periode deed de politie verschillende huiszoekingen bij verzoekers familie, burens en vrienden in Gaza, maar ze lieten de familie in Rafah met rust. Uiteindelijk regelde haar vader haar vertrek door een neef die voor Hamas werkt in te schakelen. Dankzij deze neef slaagde de verzoekende partij erin om op 16 augustus 2018 de grens met Rafah over te steken.

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende originele documenten neer: haar paspoort, haar identiteitskaart, haar UNRWA-registratiekaart, haar geboorteakte, haar scheidingsakte en de vertaling van deze akte. De verzoekende partij legt ook 7 artikelen neer die ze geschreven heeft. Ter terechtzitting legt ze nog een bijkomend artikel neer. De verzoekende partij legt tevens de kopieën van de volgende documenten neer: foto's van de wonden die ze opliep tijdens haar vervolging, een brief van haar advocaat, documenten betreffende haar werkzaamheden voor Sama News Agency, een medisch verslag van een labo, belastingaangiften, oproepingsbrieven van Hamas, documenten betreffende haar studies in Turkije en de aanwerving door de Palestijnse Nationale Autoriteit en haar loonfiche van de Palestijnse Nationale Autoriteit. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij het artikel getiteld *"Een zwarte dag in de geschiedenis van Gaza"* dat zij geschreven heeft op 28 juni 2018 met beëdigde vertaling.

Haar paspoort, haar identiteitskaart, haar UNRWA-registratiekaart, haar geboorteakte, haar scheidingsakte en de vertaling van deze akte bevatten identiteitsgegevens die in casu niet betwist wordt.

Er wordt evenmin betwist dat de verzoekende partij als journalist werkzaam was voor Sama News Agency en aangeworven werd door de Palestijnse Nationale Autoriteiten.

Voor het nemen van de bestreden beslissing brengt de verzoekende partij zeven persartikels bij die zij geschreven heeft. Het eerste artikel dateert van 29 januari 2017 en heeft betrekking op het aantal echtscheidingen in de Gazastrook. Het tweede artikel dateert van 1 februari 2018. In dit artikel schrijft de verzoekende partij dat uit de rapporten van de mensenrechtenorganisaties blijkt dat de arrestaties in het jaar 2017 met 5 % zijn toegenomen in vergelijking met 2016. Dit artikel heeft betrekking op de Palestijnse gevangenen in de Israëlisch gevangnissen. Het derde artikel van 23 juli 2016 geeft aan dat UNRWA de vreugdeweken lanceert en dat 200.000 kinderen hieraan deelnemen. In het vierde artikel van 7 januari 2018 schrijft de verzoekende partij dat de *"bezetter in 2017 5500 nederzettingen in Jeruzalem gebouwd"*. Het vijfde artikel van 3 januari 2017 gaat in op een rapport uitgebracht door de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie met betrekking tot een stijging van 127% van confiscatie aan gronden in de Westelijke Jordaanoever, met inbegrip van Jeruzalem. Het zesde artikel gepubliceerd op 13 december 2016 heeft betrekking op het hoog aantal journalisten die 2016 wereldwijd werden vastgehouden. In het zevende artikel uitgebracht op 11 augustus 2016 schrijft de verzoekende partij dat uit de statistieken blijkt dat 40% van de jongeren werkloos is in het eerste kwartaal van 2016. Met betrekking tot deze artikelen wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *"Aangezien de enige journalistieke activiteiten die u kan aantonen steeds betrekking hadden op vrij neutrale thema's, kan*

worden aangenomen dat u zich in uw artikels nooit heeft gewaagd aan politieke statements die u in de problemen konden brengen met Hamas.” Daarenboven heeft de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud zelf verklaard dat haar krantenartikelen slechts de algemene situatie aankaarte en Hamas niet rechtstreeks aanvielen (gehoorverslag 16 mei 2019, p.15). Door zowel in het verzoekschrift als ter terechtzitting te stellen dat haar artikelen onrechtstreeks kritiek gaven op het beleid van Hamas, blijkt dit geenszins uit de artikelen die ze voorgelegd heeft. Voorts hebben deze artikelen geenszins betrekking op de gebeurtenissen van die de aanleiding van haar gevlucht geweest is samen met de gebeurtenissen die zich daarna afgespeeld hebben.

Het artikel getiteld *“Een zwarte dag in de geschiedenis van Gaza”* dat zij geschreven heeft op 28 juni 2018 met beëdigde vertaling heeft in tegenstelling tot voorgaande artikelen wel betrekking op kritiek op de Hamas. Dit zou het artikel zijn dat de verzoekende partij in een opwelling na haar tweede aanhouding geschreven heeft, dat op de website van de krant werd geplaatst maar ondertussen werd weggehaald. De verzoekende partij kan geen overtuigende uitleg geven waarom zij nu pas het artikel kan voorleggen. Daarenboven kan op basis van het stuk geenszins opgemaakt worden dat dit artikel effectief dan werd geschreven op de website van de krant werd geplaatst. Het stuk vermeldt weliswaar een datum, maar hieruit kan niet opgemaakt worden dat het effectief op de website werd geplaatst. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat *“Uw bewering dat dit artikel intussen werd verwijderd van het archief kan in dit kader niet overtuigen (CGVS p.19). Sama News Agency publiceerde immers meerdere artikels waarin de behandeling van journalisten door Hamas werden aangeklaagd die nog steeds raadpleegbaar zijn op hun website (zie administratief dossier). Er is dus geen reden waarom het artikel dat specifiek door u geschreven werd wel moest verwijderd worden.”* Al deze gegevens samen ondermijnen de authenticiteit van het artikel waardoor er geen bewijswaarde aan het stuk wordt toegekend.

Het medisch verslag dateert van 11 september 2017 en heeft geen betrekking op verzoekers vluchtrelaas.

Zoals de commissaris-generaal reeds opmerkte, blijkt dat voormelde oproepingsbrieven enkel kopieën betreffen en geen originele stukken. Bijgevolg kan de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt. Daarenboven zijn de 4 oproepingsbrieven zeer algemeen en vaag opgesteld waardoor er niet uit kan afgeleid worden waarvoor de verzoekende partij opgeroepen werd.

Op basis van de foto's van de brandwonde en de hondenbeet die de verzoekende neerlegt kan geenszins worden vastgesteld of de verzoekende partij deze verwondingen zelf opliep en in welke omstandigheden deze verwondingen werden aangebracht.

Hoewel de verzoekende partij zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken, gelet op hun beperkte inhoud of relatieve bewijswaarde, op zich niet volstaan om de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten en de gegrondheid van het vluchtrelaas vast te stellen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partij omtrent haar vluchtmotieven.

In casu wordt niet betwist dat de verzoekende partij als journalist werkzaam was in de Gazastrook. Ten eerste benadrukt de Raad dat uit de stukken die de verzoekende partij voorgelegd heeft en uit haar verklaringen blijkt dat ze over neutrale thema's schreef. De verzoekende partij heeft zich in haar artikelen nooit uitgesproken tegen Hamas of politieke standpunten ingenomen. In haar verzoekschrift laat de verzoekende partij ook na om dit te weerleggen. De verzoekende partij stelt enkel dat haar vader haar ten strengste afgeraden heeft om agressieve artikels over Hamas te schrijven uit vrees dat Hamas volkomen onredelijk zou reageren. Daarenboven verklaart de verzoekende partij dat ze van 2014 tot en met 2018 voor het nieuwsagentschap gewerkt heeft, doch brengt ze voor deze periode slechts zeven artikelen bij. Ter terechtzitting legt ze nog 1 bijkomend artikel neer zoals reeds hoger aangegeven, maar

dit artikel doet geen afbreuk aan voorgaande motieven nu er geen bewijswaarde aan gegeven wordt daar de authenticiteit van het stuk niet aangenomen wordt. Deze artikelen schreef ze ook niet uit een specifieke overtuiging, maar omdat haar vader het haar vroeg. De verzoekende partij verklaart immers dat ze zich liever terugtrok in haar kamer. De verzoekende partij verklaart ook dat ze niet de ambitie had om haar vader op te volgen als hoofdredacteur, zoals hij hoopte. Ook na haar vertrek uit de Gazastrook liet de verzoekende partij de journalistieke activiteiten achterwege (gehoorverslag 16 mei 2019, p.15). Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat *“Alles wijst er dan ook dat u sporadisch een artikel schreef voor de krant van uw vader eerder dan dat u werkte als voltijds journalist vanuit een bepaalde overtuiging. Het profiel van iemand die af en toe eens een artikel schrijft over weinig controversiële thema's lijkt echter allerm minst een profiel dat in het vizier van Hamas zou terecht komen.”* Waar de verzoekende partij stelt dat zij als enige in het nieuwsagentschap een loon uitbetaald kreeg van de Palestijnse Nationale Autoriteit, is op zich ook onvoldoende om als vluchteling erkend te worden. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent terecht opgemerkt dat: *“Het aandeel van de inwoners van de Gazastrook die een loon uitbetaald krijgen door de PNA is immers danig groot dat het onmogelijk is voor Hamas om ieder van hen te viseren. Bovendien zijn de oorspronkelijke werkzaamheden van de inwoners van de Gazastrook voor de PNA ingegeven vanuit pragmatisme eerder dan een politieke overtuiging. De PNA bood immers geruime tijd goed betaalde jobs aan. De financiële inkomsten die sommige inwoners van de Gazastrook krijgen van de PNA zorgt overigens voor een toename in welvaart, hetgeen absoluut niet nadelig is voor Hamas. U gaf bovendien aan dat u nooit deelnam aan activiteiten, conferenties of vergaderingen van Fata (CGVS p.14). Hamas had dus noch op basis van uw journalistieke activiteiten, noch op basis van uw loon van de PNA, noch op basis van uw activiteiten in uw privéleven enige reden om u te verdenken van collaboratie met Fata.”* In haar verzoekschrift weerlegt de verzoekende partij niet op ernstige wijze deze vaststelling omtrent haar profiel als journalist. Het loutere gegeven dat de verzoekende partij werkzaam was als journalist volstaat echter niet. Het is aan de verzoekende partij om met concrete aanwijzingen aan te tonen dat zij omwille van haar risicoprofiel(en) dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar de Gazastrook. In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij wordt blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moet rekening worden gehouden met de persoonlijke en concrete omstandigheden. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt. In casu wordt een dergelijk risico niet aannemelijk gemaakt.

Uit verzoekers vluchtrelaas blijkt dat verzoekers aanwezigheid bij de manifestatie aan het Al-Saraya plein de directe aanleiding vormden van haar arrestatie de volgende dag (gehoorverslag 16 mei 2019, p.16). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het nieuwsagentschap waarvoor de verzoekende partij werkte op 19 juni 2018 een artikel over de manifestatie aan het Al-Saraya plein van 18 juni 2018 gepubliceerd heeft. In dit artikel worden de verschillende arrestaties van journalisten door Hamas aangeklaagd. Hierbij worden de namen van de geviseerde journalisten uitdrukkelijk vermeld. De naam van de verzoekende partij komt echter niet voor in dit artikel. Dat verzoekers naam niet in dit artikel voorkomt en er geen enkel artikel verschenen is over de vervolging die de verzoekende partij ervaart ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van haar verklaringen in ernstige mate. Immers blijkt dat verzoekers nieuwsagentschap de onderdrukking van journalisten door Hamas aanklaagt. Uit het artikel blijkt immers duidelijk dat er wel journalisten van het nieuwsagentschap vervolgd werden, in tegenstelling tot verzoekers verklaringen dat hij de enige was die problemen met Hamas had. Waar de verzoekende partij betoogt dat haar vader haar naam niet op de lijst vermeld heeft om haar te beschermen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij ook geen andere bewijzen bijbrengt om aan te tonen dat ze effectief aanwezig was bij de manifestatie van 18 juni 2018.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht uiteengezet dat verzoekers gedrag na de voorgehouden arrestaties en martelingen de geloofwaardigheid van haar relaas verder ondermijnen. Volgende motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden op generlei wijze weerlegd door de verzoekende partij: *“Verder stemt uw gedrag dat u stelde na uw vermeende arrestaties en foltering niet overeen met de door u aangehaalde vrees. Zo is het immers vreemd dat u na de vrijlating van uw eerste arrestatie, waar u volgens u gedurende vier dagen werd vastgehouden en gefolterd werd, simpelweg ging ontspannen aan de zee (CGVS p.17). Bovendien is het vreemd dat u na het ontvangen van uw tweede oproepingsbrief vrijwel zonder tegenwerk naar het politiebureau ging waar u slechts drie dagen eerder werd mishandeld (CGVS p.15). Dat u dan na uw tweede arrestatie waarbij u zogezegd tevens slecht behandeld werd zonder enige twijfel een artikel schrijft waarin u de behandeling van gevangene door Hamas aanklaagt en op de nieuwssite van uw vader plaatst tart dan ook alle verbeelding (CGVS p.17). Hierbij is het overigens vreemd dat uw vader als hoofdredacteur toeliet dat zijn zoon een danig controversieel artikel zou plaatsen terwijl hij voordien nooit eerder de*

situatie van zijn zoon in zijn krant had aangekaart (CGVS p.19). U legt van dit beruchte artikel overigens geen enkel bewijs neer. Uw bewering dat dit artikel intussen werd verwijderd van het archief kan in dit kader niet overtuigen (CGVS p.19). Sama News Agency publiceerde immers meerdere artikels waarin de behandeling van journalisten door Hamas werden aangeklaagd die nog steeds raadpleegbaar zijn op hun website (zie administratief dossier). Er is dus geen reden waarom het artikel dat specifiek door u geschreven werd wel moest verwijderd worden. Voorts blijkt het gedrag dat u stelde nadat uw moeder uw derde oproepingsbrief ontving eveneens volstrekt onaannemelijk. Zo verklaarde u dat u nadat u te horen kreeg dat de interne veiligheidsdienst naar u op zoek was simpelweg naar huis keerde om te situatie uit te klaren (CGVS p.17). Van iemand die meermaals vervolgd werd en die reeds had besloten de Gazastrook te verlaten is het evenwel volstrekt onaannemelijk dat die het risico zou nemen om recht in de armen van zijn vervolger te lopen (CGVS p.17)." Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt dat toen haar moeder haar contacteerde in verband met de derde oproepingsbrief zij in de nabijheid van de woning was, doet geen afbreuk aan bovenstaande motieven omdat van iemand die meermaals vervolgd werd en die reeds had besloten de Gazastrook te verlaten is het evenwel volstrekt onaannemelijk dat die het risico zou nemen om recht in de armen van zijn vervolger te lopen. Daarenboven is het niet aannemelijk dat de verzoekende partij nadat ze zich had vrijgemaakt van vijf politieagenten en twee honden, zich in het huis van een vriend 150 meter verder kon verschuilen. Immers bevindt het huis van verzoekers vriend nabij de familiale woning, en is het ondenkbaar dat de politie niet in de omliggende huizen naar de verzoekende partij zou gezocht hebben. Des te meer omdat uit verzoekers verklaringen blijkt dat er veel politieagenten in de straat waren omwille van haar voorgehouden vlucht (gehoorverslag 16 mei 2019, p.18). Het is eveneens niet aannemelijk dat de verzoekende partij zich gedurende anderhalve maand bij een neef van haar vader in Rafah verstopt heeft zonder dat ze gevonden werd (gehoorverslag 16 mei 2019, p. 17-18) daar de verzoekende partij verklaard heeft dat ze in Gaza gezocht werd. De verzoekende partij verklaarde immers dat de huizen van haar familieleden, vrienden en burens in Gaza werden doorzocht. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij nu dat deze neef ook voor Hamas werkte en dat ze haar daarom daar niet gezocht hebben. De Raad wijst erop dat zij dit niet tijdens haar gehoor aangehaald heeft, daar gaf de verzoekende partij enkel als reden aan dat deze neef in Rafah woonde en dat ze haar daarom niet daar gezocht hebben (gehoorverslag 16 mei 2019, p.19). Daarenboven brengt de verzoekende partij geen begin van bewijs bij dat deze verklaringen kan staven.

Verzoekers verklaringen over de wijze waarop hij de grens overgestoken is ondermijnen eveneens de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Er blijkt niet dat de verzoekende partij de Gazastrook op illegale wijze heeft verlaten. De verzoekende partij reisde immers met haar eigen paspoort en hierin werd een stempel geplaatst in Rafah (gehoorverslag 16 mei 2019, p.12). De verklaring dat zij deze stempel op illegale wijze verkreeg door de neef van haar vader die voor de Hamas werkt kan hierbij evenwel niet overtuigen (gehoorverslag 16 mei 2019, p.18) daar uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat zij niet op de hoogte was dat deze neef zich die dag daar bevond. Van iemand die Hamas vreest en hierdoor weldra het land zal verlaten is het echter zeer onwaarschijnlijk dat die zijn grensoversteek aan het toeval zou overlaten en de grenspost zou betreden zonder exact te weten hoe die aan de andere kant zou raken zonder gearresteerd te worden. Aangezien het illegale aspect van de grensoversteek weinig waarschijnlijk is kan dan ook worden aangenomen dat de verzoekende partij legaal de Gazastrook verliet hetgeen eveneens in strijd is met de door haar aangehaalde vrees.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat de Hamas haar bedreigd heeft omdat ze niet rechtstreeks haar vader konden bedreigen omwille van zijn positie. In dit opzicht wijst de Raad erop dat verzoekers broer eveneens voor hetzelfde agentschap werkt zoals blijkt uit zijn facebookprofiel. Uit verzoekers verklaringen kan niet opgemaakt worden dat deze broer omwille van het profiel van hun vader, namelijk woordvoerder van UNRWA, bedreigd werd/wordt door de Hamas (gehoorverslag 16 mei 2019, p.13-14). In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *"Uw bewering dat Sama News Agency nu verplicht stagiaires van Hamas universiteiten moet aanwerven lijkt overigens niet geloofwaardig, of toch niet effectief, aangezien Sama News Agency ook in 2019 nog artikels schreef tegen Hamas (CGVS p.19, administratief dossier)."*

Voorts beperkt de verzoekende partij zich tot het herhalen van delen van haar vluchtrelaas, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, wat *in casu* geen dienstig verweer is.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad deze bevindingen op zich voldoende om in navolging van de commissaris-generaal te besluiten dat de persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om

internationale bescherming heeft aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten niet aantonen wegens de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid die voortvloeit uit de tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door de verzoekende partij voorgehouden problemen met de Hamas, is de argumentatie in het verzoekschrift omtrent het ontbreken van een intern vluchtalternatief in Gaza in casu niet dienstig.

In de mate de verzoekende partij nog voorhoudt dat haar het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan wanneer is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, wat in casu niet het geval is, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het volstaat in deze vast te stellen dat verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig werd bevonden. Verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig.

C. Andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en ex nunc onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan haar persoonlijke situatie waaruit blijkt dat de verzoekende partij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt waardoor zij gedwongen werd het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

3.5. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, en verzoeker bovendien niet aantoont dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat de verzoekende partij conform artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er in casu geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, "subsidiair" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een *"individuele beoordeling van alle relevante elementen"* werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het Hof van Justitie in het bovengenoemde arrest El Kott (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen

bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.7. De Raad benadrukt dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. X). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen zijn geschonden. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS geschonden acht. Derhalve is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

3.8. De Raad benadrukt voorts dat de verzoekende partij de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing, voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

3.9. In zoverre de verzoekende partij daarnaast de schending aanvoert van artikel 149 van de Grondwet, benadrukt de Raad dat dit artikel niet van toepassing is op beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet, aangezien deze bestuurshandelingen betreffen en geen jurisdictionele handelingen.

3.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS